

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1561/2021
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Зорица Марковић, адвокат из ..., против туженог Трговинског предузећа за промет на велико и мало „Металац – Пролетер“ а.д. из Горњег Милановца, кога заступа дипломирани правник туженог Мирјана Поњавић, ради утврђења и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2230/20 од 02.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2230/20 од 02.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Основног суда у Чачку П1 33/19 од 27.02.2020. године одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тражено да суд утврди да је радни однос на одређено време, заснован уговорима о раду број .. од 01.12.2016. године, број .. од 22.02.2017. године, број .. од 07.05.2017. године, број .. од 15.08.2017. године, број .. од 08.02.2018. године, број .. од 15.05.2018. године и број .. од 31.08.2018. године закљученим између туженог, као послодавца и тужиле, као запослене, прерастао у радни однос на неодређено време, обзиром да је тужила непрекидно радила код туженог почевши од 01.12.2016. године, па до 14.12.2018. године. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено утврђење ништавости решења туженог број .. од 28.11.2018. године, о отказу уговора о раду број .. од 31.08.2018. године, због истека рока на који је закључен, као и решења туженог .. од 29.11.2018. године, као незаконитих и да се обавезе тужени да тужилу врати на рад, да је пријави као стално запосленог радника надлежним фондовима и да је распореди на радно место сходно њеним стручним и радним

способностима почевши од 01.12.2018. године. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове спора.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2230/20 од 02.02.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 33/19 од 27.02.2020. године.

Против правоснажне другостепене одлуке тужиља је благовремено изјавила ревизију сходно члану 403. и члану 441. ЗПП.

Одлучујући о ревизији у складу са одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења побијане одлуке није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном током првостепеног поступка следи да је тужиља код туженог радила у периоду од 01.12.2016. године до 30.11.2018. године на основу осам уговора о раду закључених на одређено време од по три месеца. Уговори су закључени у писаном облику, по упознавању са њиховом садржином уручивани су тужиљи уз њен потпис, која процедура је сагласна одредбама Закона о раду. Тужиљин радни однос код туженог престао је дана 30.11.2018. године, а спорно решење о престанку уговора о раду и решење о исплати новчане накнаде за 14 дана неискоришћеног годишњег одмора за 2018. годину, по одбијању тужиље да их непосредно прими, истој су достављена препорученом поштанском пошиљком. Обим посла у тужениковој продавници број .. у ..., у којој је тужиља радила као ... током времена се мењао, повећавао или смањивао, тако да је од 10 запослених на почетку рада продавнице број запослених смањен на 8, а дешавало се и да у једној смени ради само по двоје запослених. Имајући то у виду, тужени није имао интереса да уговоре закључене са запосленима на одређено време даље продужава, с обзиром да је њихово закључивање било условљено повећаним обимом посла, који се у међувремену смањило.

Полазећи од изложеног чињеничног стања, као правилно и потпуно утврђеног, другостепени суд је оценио да је приликом одлучивања о основаности истакнутог тужбеног захтева првостепени суд правилном применом материјалног права тужбени захтев као неоснован одбио, те је првостепену одлуку потврдио одбијајући као неосновану жалбу тужиље.

Нису основани ревизијски наводи да су нижестепене пресуде донете погрешном применом материјалног права.

Чланом 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 са изменама и допунама, УС-13/17 и 95/18-аутентично тумачење) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, заснивањем радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба.

Ставом 2. истог члана прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду на одређено време из става 1. овог члана, на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6. истог члана прописано је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или запослени остане да ради код послодавца најмање 5 радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитираних одредби материјалног права, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају није дошло до прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Наиме, тужила је у периоду од 01.12.2016. године до 30.11.2018. године код туженог радила по основу више уговора о раду чијем је закључивању на периоде од по три месеца тужени са тужиљом, запосленом по расписаном конкурс, приступао због повећаног обима посла. Како се током тог периода смањило обим посла у тужениковој продавници број .. у ... у којој је тужила радила као ..., тужилци је спорним решењем послодавца .. од 28.11.2018. године, због истека рока на који је закључен, отказан уговор о раду .. од 31.08.2018. године. Сагласно изложеном, правилна је одлука нижестепених судова да је неоснован тужбени захтев за поништај наведеног решења о отказу уговора о раду донетог дана 28.11.2018. године, а да нема основа ни за поништај решења туженог .. од 29.11.2018. године, којим јој је сходно члану 37. став 6. Закона о раду исплаћена новчана накнада за 14 дана неискоришћеног годишњег одмора за 2018. годину. С обзиром да су оба решења чија је законитост била предмет оцене нижестепених судова, од стране туженог као послодавца донета пре истека тромесечног рока на који је закључен уговор .. од 31.08.2018. године, то није било основа за усвајање тужбеног захтева применом цитиране одредбе члана 37. Закона о раду.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је сходно члану 414. став 1. у вези са ставом 2. ЗПП, без детаљног образложења своје пресуде, донео одлуку садржану у првом ставу њене изреке.

Како ревизија тужилце није усвојена, сходно члану 165. став 1. ЗПП, као неоснован је одбијен њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић